

косъчетаніето, но да иде на маажѣтѣ; това обвиняване очевидно писаря му. И наистинѣ много пѣхѣ Янка и майка ѣ му говорихѣ и защищавахѣ Г. Евстатія че е невиненъ, но Г. Аристѣ упорствуваше като чловѣкъ който ся дави и ся държеше за спасителниѣтѣ дѣскѣ—Евстатія.

Г. Аристѣ, като ся незадоволи на това що бѣ исказалъ Евстатій прѣдъ испытовачитѣ си, поиска като милость отъ министра да ся испыта той и прѣдъ него, и за това бѣ поискалъ да ся види сега съ министра.

И тѣй, щомъ влѣзе министрътѣ му отвори самъ рѣчь-тѣ.

— Дойдохте разумѣва ся за да ся испыта писарьтѣ ви прѣдъ мене и прѣдъ васъ?

— Ей, за това, Ваше Прѣвѣсходительство! И ако благоволявате заповѣдайте да го доведѣтъ.

— Сторѣте си трудѣтъ да минете въ приаѣжащѣтѣ стаж и ще чуете величко.

И Г. Аристѣ влѣзе въ посоченното нему отъ министра отдѣленіе.

Щомъ влѣзе той тамъ и министрътѣ подрѣнка звънецѣтъ и рече на влѣзѣнѣлийтѣ и по-напрѣдъ отъ по-горнитѣ чиновници на полиціѣтѣ.

— Да ся прѣдстави прѣдъ мене писарьтѣ на Г. Ариста, който е въ тѣмницѣтѣ.

Слѣдъ малко доведохѣ Евстатія.

Очитѣ му бѣхѣ зачървени отъ сълзы; дрехытѣ му бѣхѣ пълны съ прахъ, сѣщо тѣй и космытѣ на главѣтѣ му; блѣ-давина бѣ покрыла лицето му и силятѣ му ся виждахѣ исчерпаны.

Той стоеше самъ прѣдъ министра на полиціѣтѣ.

Той ся виждаше толкозъ свѣиливъ, жылитѣ му бѣхѣ толкозъ сътрясены, щото всякой полицейнѣ, който не бѣ вникѣлъ никога въ изучваніето на разнытѣ сложенія и на разнытѣ природы излѣгалъ ся бы и повѣрвалъ бы че тойзи